

BRIDGERTON

Kätetty perintö

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN:

- Salainen sopimus (2000, suom. 2020)
- Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)
- Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)
- Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)
- Kirjeystävä (2003, suom. 2021)
- Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)
- Kätetty perintö (2005, suom. 2021)
- Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)
- Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Kätkeyty perintö

SUOMENTANUT

SIIRI HORNSBY

TAMMI

HELSINKI

Katkelman *Merimieslaulusta* on suomentanut Maija Konttinen.

Englanninkielinen alkuteos *It's In His Kiss* ilmestyi Yhdysvalloissa 2005.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2005

All rights reserved

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4112-8

*Steve Axelrodille
sadasta eri syystä.
(Mutta etenkin kaviaarin takia!)*

*Ja Paulille,
vaikka hän tuntuukin luulevan,
että annan mielelläni kaviaaristani muillekin.*

Kiitokset

*Kirjailija haluaa kiittää Eloisa Jamesia ja Alessandro Vettoria
heidän asiantuntemuksestaan kaikessa Italiaan liittyvässä.*

Prologi

1815, kymmenen vuotta ennen tarinamme varsinaista alkua...

Gareth St. Clairin ja hänen isänsä välistä suhdetta määrittivät neljä perussääntöä, joita Gareth piti elintärkeinä tyytyväisyytensä ja yleisen mielenterveytensä kannalta.

Yksi: Gareth ja isä puhuivat toisilleen vain kun se oli ehdottoman välttämätöntä.

Kaksi: Kaikki ehdottoman välttämättömät keskustelut tuli pitää mahdollisimman lyhyinä.

Kolme: Jos sananvaihto uhkasi venyä yksinkertaista tervehdystä pidemmäksi, se oli viisainta tehdä kolmannen osapuolen läsnä ollessa.

Ja lopuksi sääntö numero neljä: Sääntöjen numero yksi, kaksi ja kolme noudattaminen helpottui, jos Gareth käyttäytyi siten, että mahdollisimman moni koulutoveri kutsui hänet lomaviettoon luokseen.

Toisin sanoen pois kotoa.

Tarkemmin sanoen kauaksi isänsä luota.

Silloin kun Gareth vaivautui ajattelemaan asiaa, mitä ei tapahtunut useinkaan nyt kun hän oli hionut välttelytaktiikan huippuunsa, hän totesi näiden sääntöjen palvelevan häntä mainiosti.

Ne palvelivat mainiosti hänen isäänsäkin, sillä Richard St. Clair piti nuoremasta pojastaan suurin piirtein yhtä paljon kuin nuorempi poika isästään. Sen takia olikin niin yllättävää,

että isä oli kutsunut hänet koulusta kotiin, Gareth pohti otsa kurtussa.

Tai pikemminkin vaatinut häntä palaamaan.

Isän kirjelmä ei ollut jättänyt mitään arvailujen varaan. Garethin oli matkustettava viipymättä St. Clairien maaseutukartanoon Clair Halliin.

Garethia kismitti. Hän opiskelisi Etonissa enää kaksi kuu-kautta ja oli täysin uppoutunut urheilun ja opintojen täyteiseen kutkuttavaan arkeen sekä tietenkin ajoittaisiin salaretkiin läheiseen kapakkaan, jonne livahdettiin yösydännä nauttimaan viinistä ja naisista.

Garethilla oli kaikkea, mitä kahdeksantoistakesäinen nuorukainen saattoi suinkin toivoa. Hän oli otaksunut elämänsä jatkuvan yhtä auvoisana yhdeksäntoistakesäisenäkin, mikäli vain onnistuisi pysyttelemään poissa isänsä näköpiiristä. Syksyllä hän lähtisi lähimpien ystäviensä tavoin yliopistoon Cambridgeen, jossa aikoi vakaasti paitsi opiskella myös huvitella innokkaasti.

Nyt hän katseli ympärilleen Clair Hallin eteisaulassa ja huokaisi syvään tavalla, jonka toivoi kuulostavan kärsimättömältä mutta joka tuli ilmoille lähinnä hermostuneena. Mitä ihmeen asiaa paronilla – kuten Gareth nykyään tapasi kutsua isäänsä – saattoi olla? Isä oli aikaa sitten ilmoittanut katkaisseensa välit kuopukseensa ja kustantavansa hänen opintonsa vain siksi, että se kuului asiaan.

Oikeasti paroni tietenkin tarkoitti, että ystävät ja naapurit katsoisivat karsaasti, jos Garethia ei lähetettäisi maineikkaaseen opinahjoon.

Niinä harvoina kertoina, kun Gareth ja hänen isänsä sattui-
vat nokakkain, paroni yleensä valitti koko kohtaamisen ajan sitä, miten valtaisan pettymyksen poika oli hänelle tuottanut.

Se taas kannusti Garethia ärsyttämään isää entistä hanakammin. Pitihän hänen sentään käyttäytyä odotusten mukaisesti.

Hovimestari oli lähtenyt ilmoittamaan paronille vieraan tulosta, ja Gareth naputti jalallaan lattiaa. Clair Hall oli hänenkin kotinsa, mutta siellä ollessaan hän tunsii olonsa ventovieraaksi. Hän oli viettänyt täällä niin vähän aikaa viimeisten yhdeksän vuoden aikana, että kiintymystä taloa kohtaan ei juuri ollut syntynyt. Garethin silmissä kartano oli pelkkä kivirakennelma, joka kuului hänen isälleen ja siirtyisi aikanaan hänen isoveljelleen Georgelle. Gareth ei tulisi samaan nurkkaakaan talosta eikä penniäkään St. Clairien omaisuudesta, ja hän tiesi joutuvansa raivaamaan omat polkunsa maailmassa. Todennäköisesti hän pestautuisi yliopistosta päästyään asevoimiin; ainoa toinen hyväksyttävä ammattisuunta oli papistossa, ja kirkonmieheksi hän ei nyt ainakaan soveltuisi.

Garethin äiti oli kuollut onnettomuudessa Garethin ollessa viisivuotias, mutta Gareth muisti silti, miten äiti oli pörröttänyt hänen hiuksiaan ja nauranut hänen taukoamattomalle kujeilulleen.

”Oma pikku paholaiseni”, äiti oli sanonut ja kuiskannut sitten: ”Pysy aina tuollaisena. Kävi miten kävi, pysy aina tuollaisena.”

Gareth oli pysynyt. Ja hän veikkasi, että Englannin kirkon pappiskunta tuskin toivottaisi häntä tervetulleeksi riveihinsä.

”Nuoriherra Gareth.”

Hovimestarin ääni havahdutti hänet mietteistään. Guilfoylen intonaatio ei koskaan kohonnut lauseen lopussa kysyvästi, vaan hän puhui aina tasaisella äänenpainolla.

”Isänne ottaa teidät nyt vastaan”, Guilfoyle sanoi värittömästi. ”Hän on työhuoneessaan.”

Gareth nyökkäsi ikääntyneelle hovimestarille ja suuntasi kohti isänsä työhuonetta, joka oli hänen mielestään aina ollut talon huoneista ikävin. Siellä hän oli joutunut kuuntelemaan paronin saarnoja hyödyttömydestään sekä kylmäveristä paa-saamista siitä, kuinka isä ei olisi halunnut toista poikaa ja että Gareth oli pelkkä nolla, joka rasitti perheen taloutta ja tahrasi suvun kunnian.

Ei, työhuoneesta ei tosiaankaan ollut onnellisia muistoja, ajatteli Gareth oveen koputtaessaan.

”Sisään!”

Gareth työnsi raskaan tammioven auki ja astui huoneeseen. Hänen isänsä istui kirjoituspöydän ääressä raapustamassa jotakin paperille. Isä näytti voivan hyvin, Gareth tuumasi hajamielisesti. Isä näytti aina hyvinvoivalta. Tilannetta olisi helpottanut, jos hän olisi ajan saatossa muuttunut punakaksi miehen irvikuvaksi, mutta ei – paroni St. Clair oli terve ja vahva ja näytti yli viisikymmenvuotiaanakin kaksi vuosikymmentä nuoremmalta.

Hän näytti mieheltä, jota Garethin kaltaisen pojan tuli kunnoittaa.

Hylätyksi joutumisen tuska viilsikin sen vuoksi entistä syvemmälle.

Gareth odotti kärsivällisesti, että isä katsoisi häneen. Kun niin ei tapahtunut, hän selvitti kurkkuaan.

Ei vastausta.

Gareth yskäisi.

Ei vieläkään mitään.

Hän kiristeli hampaitaan. Näin paroni aina toimi – kohteli häntä kuin näkymätöntä muistuttaakseen, että poika ei ansainnut isän huomiota.

Gareth harkitsi sanovansa: ”Sir.” Hän harkitsi sanovansa: ”Arvon herra.” Hän harkitsi jopa lausuvansa sanan ’isä’, mutta nojautuikin sitten vain ovenpieleen ja alkoi vihellellä.

Isä nosti katseensa salamannopeasti. ”Lopeta”, hän ärähti.

Gareth kohotti kulmakarvaansa ja vaikeni.

”Ja seiso suorassa”, paroni jatkoi äkäisesti. ”Kuinka monta rii-vatun kertaa olen sanonut, että viheltely on huonotapaista?”

Gareth odotti hetken ja kysyi sitten: ”Kuuluuko minun vastata tuohon, vai oliko kysymys retorinen?”

Isä punehtui.

Gareth nielaisi. Olisi pitänyt pysyä hiljaa. Hän oli tiennyt, että tahallisen hilpeä äänensävy raivostuttaisi paronia, mutta

joskus oli vain niin pirun vaikeaa pitää suu tukossa. Vuosikaudet Gareth oli yrittänyt saada isän hyväksynnän, mutta oli lopulta joutunut luopumaan toivosta.

Sitä paitsi hän sai mielihyvää siitä, että sai isän tuntemaan olonsa yhtä kurjaksi hänen seurassaan kuin hänestä tuntui isän seurassa. Ja mikäs siinä – olihan huvitukset hankittava sieltä mistä niitä löytyi.

”Yllätyin tulostasi”, paroni sanoi.

Gareth räpäytti silmiään hämmentyneenä. ”Tehän käskitte minut tänne”, hän vastasi. Valitettava totuus nimittäin oli, että hän ei ollut koskaan uhmannut isäänsä. Ei kunnolla. Hän kyläkin ärsytti isää, yllytti tätä suuttumaan sekä puhui ja käyttäytyi joka tilanteessa tarkoituksellisen röyhkeästi, mutta koskaan hän ei ollut niskoitellut toden teolla.

Miten säälittävä pelkuri hän olikaan.

Haaveissaan Gareth nousi vastarintaan ja kertoi paronille täsmälleen mitä mieltä tästä oli, mutta tosielämässä uhmaisuus jäi viheltelyn ja mulkoilun tasolle.

”Niin käskin”, isä sanoi ja nojautui taaksepäin tuolissaan. ”En kuitenkaan koskaan odota, että noudattaisit määräyksiäni. Sitä tapahtuu niin harvoin.”

Gareth pysyi vaiti.

Isä nousi ja asteli pöydän luo, jolla tönötti brandykarahvi. ”Ihmettelet varmaankin, miksi kutsuin sinut”, hän sanoi.

Gareth nyökkäsi, mutta koska isä ei vaivautunut vilkaisemaan häneen päin, hän lisäsi: ”Aivan niin.”

Paroni siemaisi brandya kaikessa rauhassa ja pyöritteli meripihkanväristä juomaa nautinnollisesti suussaan. Viimein hän kääntyi, katsoi Garethia viileän arvioivasti ja sanoi: ”Olen vihdoin keksinyt keinon, jolla sinustakin on hyötyä St. Clairin suvulle.”

Gareth hätkähti hämmästyksestä. ”Todellako?”

Hänen isänsä otti toisen kulauksen ja laski lasin sitten pöydälle.

”Kyllä vain.” Hän kääntyi poikansa puoleen ja katsoi tätä silmiin ensimmäisen kerran koko keskustelun aikana. ”Sinä menet naimisiin.”

”Anteeksi kuinka?” Gareth älähti miltei tukehtuen sanoihin.

”Tänä kesänä”, paroni vahvisti.

Gareth oli vähällä horjahtaa, mutta tarttui viereisen tuolin selkänojaan säilyttääkseen tasapainonsa. Hän oli kahdeksantoistavuotias, luoja paratkoon. Aivan liian nuori naimisiin. Entä Cambridge? Pääsivätkö ukkomiehet yliopistoon lainkaan? Ja minne hän vaimonsa jättäisi?

Pirskatti sentään, kuka hänen tuleva vaimonsa edes oli?

”Liitto on erinomainen”, paroni jatkoi. ”Myötäjäisten avulla taloutemme elpyy.”

”Kuinka niin elpyy?” Gareth kuiskasi.

Isä iskosti katseensa poikaan. ”Koko omaisuutemme on kiinnitetty”, hän tokaisi. ”Vuosikin vielä, niin olemme menettäneet kaiken paitsi sääntöperintötilan.”

”Mutta... miten?”

”Etonissa opiskelu on tyyristä”, paroni tiuskaisi.

Se oli totta, mutta tuskin perhe sen takia oli puilla paljailla, Gareth pohti hädissään. Hän ei mitenkään voinut olla tähän ainoa syyppää.

”Vaikka oletkin tuottanut minulle pettymyksen, niin en ole luistanut velvollisuuksistani sinua kohtaan”, isä sanoi. ”Olet saanut herrasmiehen koulutuksen. Olet saanut hevosen, vaatteita ja katon pääsi päälle. Nyt sinun on aika alkaa käyttäytyä kuin mies.”

”Kuka se on?” Gareth kuiskasi.

”Mitä?”

”Kuka se on”, hän toisti hieman kovempaa. Kuka hänen oli määrä ottaa vaimokseen?

”Mary Winthrop”, paroni sanoi eleettömästi.

Gareth tunsi veren hyytyvän suonissaan. ”Mary...”

”Wrothamin tytär”, isä selvensi.

Ikään kuin Gareth ei olisi tiennyt, kenestä oli kyse. ”Mutta Maryhan on...”

”Hänestä tulee oivallinen vaimo”, paroni jatkoi. ”Hän on tottelevainen, ja voit lähettää hänet maaseudulle aina kun mielit Lontooseen hölmöilemään tolvanatovereidesi kanssa.”

”Mutta isä, Mary on –”

”Olen jo suostunut liittoonne puolestasi”, isä ilmoitti. ”Asia on päätetty ja sopimukset allekirjoitettu.”

Gareth haukkoi henkeä. Tämä ei voinut olla todellista. Ei kai miestä voinut pakottaa avioliittoon enää nykypäivänä?

”Wrotham haluaa järjestää vihkimisen heinäkuussa”, isä lisäsi. ”Sanoin, että se sopii.”

”Mutta... Mary...” Gareth huohotti. ”En voi mennä naimisiin Maryn kanssa!”

Paroni kohotti toista paksua kulmakarvaansa. ”Kyllä voit, ja myös menet.”

”Mutta hänhän on... hänhän on...”

”Vähämielinen?” isä täydensi Garethin puolesta ja naurahti. ”Sillä ei ole mitään merkitystä, kun makaat hänen päällään vuoteessa. Muuten sinun ei tarvitse olla hänen kanssaan tekemisissä.” Hän asteli ahdistavan lähelle Garethia. ”Sinun täytyy vain ilmaantua kirkkoon. Onko selvä?”

Gareth ei sanonut mitään, ei edes liikahtanut. Kaikki hänen voimansa kuluivat hengittämiseen.

Hän oli tuntenut vuotta vanhemman Maryn koko ikänsä, sillä Winthropien ja St. Clairien yli vuosisadan vanhat sukukartanot sijaitsivat lähellä toisiaan. He olivat leikkineet yhdessä lapsina, mutta pian oli käynyt selväksi, ettei Mary ollut aivan täysissä järjissään. Gareth oli puolustanut häntä aina kotiseudulla käydessään ja mukiloinut yhden jos toisenkin kiusaajan, joka oli rohjennut nimitellä Marya tai käyttää hyväkseen tämän kiltteyttä ja sävyisyyttä.

Mutta ei Gareth voinut ottaa Marya *vaimokseen*. Tyttö oli edelleen aivan lapsenomainen. Avioliitto sellaisen naisen

kanssa olisi taatusti syntiä. Ja vaikka ei olisikaan, Gareth ei siejännyt ajatusta. Miten Mary kykenisi edes ymmärtämään, mitä avioparin välillä tuli tapahtua?

Gareth ei missään nimessä pystyisi makaamaan hänen kanssaan. Ei ikinä.

Hän tuijotti isäänsä saamatta sanaakaan suustaan. Ensimmäistä kertaa elämässään hän ei keksinyt nasevaa vastausta eikä nokkelaa sutkausta.

Tällaiselle hetkelle ei yksinkertaisesti ollut sanoja. Ei sitten ainuttakaan.

”Olemme näemmä päässeet yhteisymmärrykseen”, paroni sanoi hymyillen poikansa vaitonaisuudelle.

”Ei!” Lyhyt huudahdus ampaisi Garethin suusta kuin tykinkuula. ”Ei! En suostu!”

Isän silmät kaventuivat viiruiksi. ”Sinä saavut kirkkoon, vaikka joutuisin raahaamaan sinut sinne köydellä kiskoan.”

”Ei käy!” Gareth tunsi olevansa tukehtumaisillaan, mutta jotenkin hän sai puheen kulkemaan. ”Isä, Mary on... Hänhän on kuin lapsi. Hän on jäänyt lapsen tasolle ikuisiksi ajoiksi. Tiedätte sen varsin hyvin. En voi mennä hänen kanssaan naimisiin. Se olisi syntiä.”

Painostava tunnelma hellitti hieman, kun paroni äkkiä hörähti. ”Yritätkö muka väittää, että kaikista ihmisistä juuri sinä olet yllättäen hurahtanut uskonasioihin?”

”En, mutta –”

”Ei mitään muttia”, isä keskeytti. ”Wrotham on luvannut erittäin anteliaat myötäjäiset. Pakkohan hänen on, kun yrittää hankkiutua eroon mokomasta hourupäästä.”

”Älkää puhuko Marysta tuohon sävyyn”, Gareth kuiskasi. Vaikka hän ei tahtonutkaan Maryn kanssa naimisiin, hän oli tuntenut tytön pienestä pitäen eikä suvainnut moista parjausta.

”Tämän parempaan et ikinä pysty”, paroni sanoi. ”Etkä parempaa tule saamaan. Wrothamin tarjous on suunnattoman

avokätinen, ja minä maksan siitä sinulle määrärahaa, jonka turvin selviätte mukavasti lopun ikäänne.”

”Määrärahaa”, Gareth toisti turtana.

Hänen isänsä naurahti taas kopeasti. ”Älä luulekaan, että uskoisin käsiisi könttäsunnan”, paroni ivasi. ”Sinulleko muka?”

Gareth nielaisi työläästi. ”Miten yliopiston käy?” hän sopersi.

”Voit edelleen lähteä opiskelemaan”, isä vastasi. ”Itse asiassa saat kiittää siitä tuoretta morsiantasi. Ilman myötäjäisiä opintoihin ei olisi ollut varaa.”

Gareth yritti pakottaa hengityksensä edes jotakuinkin tasaiseen rytmiiin. Hänen isänsä tiesi, kuinka tärkeää Garethille oli päästä Cambridgeen opiskelemaan. Ainoastaan siitä he kaksi olivat yhtä mieltä: herrasmies tarvitsi herrasmiehen koulutuksen. Gareth tosin janoi koko yliopistokokemusta akateemisine aherruksineen ja seuraelämän huvituksineen, kun taas paronin mielestä opiskelun arvo oli siinä, että se vain kuului asiaan. Siitä oli sovittu vuosikausia sitten: Gareth lähtisi yliopistoon ja suorittaisi tutkinnon.

Mutta ilmeisesti paroni olikin tiennyt jo kauan, ettei pystyisi kustantamaan nuoremman poikansa opintoja. Milloin isä oli suunnitellut kertovansa totuuden? Vasta kun Gareth olisi ollut jo pakkaamassa laukkujaan?

”Päätös on tehty, Gareth”, paroni sanoi terävästi. ”Vastuu kuuluu sinulle. George on perijäni, enkä salli hänen tahraavan sukupuutamme.” Hän suipisti suutaan ja lisäsi: ”Sitä paitsi en panisi Georgea kärsimään tällä tavalla.”

”Mutta minunko sopii kärsiä?” Gareth kuiskasi. Näinkö paljon isä vihasi häntä? Näinkö mitättömänä isä häntä piti? Gareth katsoi miestä, joka oli tuottanut hänelle niin paljon kurjuutta. Tämä ei ollut koskaan palkinnut häntä hymyllä tai sanonut ainuttakaan kannustavaa sanaa. Ei yhtäkään –

”Miksi?” Gareth kuuli kysyvänsä. Sana kuulosti haavoittuneen eläimen kärsivältä vinkaisulta. ”Miksi?” hän toisti.

Paroni ei vastannut, seisoi vain paikallaan pusertaen kirjoituspöydän laita valkein rystysin. Vaikka näky oli kerrasaan tavanomainen, Gareth tuijotti isänsä käsiä kuin noiduttuna. ”Minä olen teidän poikanne”, hän huohotti katse edelleen isän käsissä tämän kasvojen sijaan. ”Poikanne. Kuinka saatatte tehdä näin omalle pojallenne?”

Yhtäkkiä paroni, viiltävien loukkausten mestari, jonka suutumus yleensä näkyi hyytävänä jäänä tulenlieskojen sijaan, suorastaan räjähti. Hän huitoi käsillään ja puhkesi mylvimään tavalla, joka toi mieleen demonin.

”Helvetti soikoon, miten et ole vielääkään tajunnut sitä? Sinä et ole minun poikani! Et ole koskaan ollutkaan minun poikani! Olet pelkkä äpärä, kapinen penikka, jonka toinen mies siemensi äitiisi minun poissa ollessani.”

Raivo vyöryi ilmoille kuin jokin epätoivoinen, alistettu olio, joka oli viimeinkin päässyt pakenemaan häkistään. Se iski Garethiin hyökyaallon lailla ja veti hänet kurimukseensa puristaen ja kuristaen, kunnes hän pystyi hädin tuskin hengittämään. ”Ei”, hän ähkyi ravistaen päätään vimmatusti. Hän ei voinut kiistää, etteikö ajatus olisi käynyt hänen mielessään, ettei hän ollut jopa toivonut sitä, mutta se ei voinut pitää paikkaansa. Gareth oli isänsä näköinen. Heillä oli samanlaiset nenät, eikö ollutkin? Ja –

”Minä olen elättänyt sinut”, paroni sanoi matalalla, julmalla äänellä. ”Vaatettanut, ruokkinut ja esitellyt maailmalle poikani. Joku toinen mies olisi minun sijassani paiskannut sinut katuojaan, ja sinun on korkea aika osoittaa kiitollisuutesi.”

”Ei”, Gareth sanoi taas. ”En usko tätä. Meissä on samaa näköä. Minä –”

Paroni oli hetken vaihti. Sitten hän sanoi katkerasti: ”Vakuutan, että se on pelkkä viheliäinen sattuma.”

”Mutta –”

”Olisin voinut hylätä sinut heti synnyttyäsi”, paroni keskeytti, ”lähettää äitisi pakkaamaan tavaransa ja heittää teidät

molemmat kadulle. Mutta en tehnyt niin.” Hän asteli jälleen lähemmäs ja työnsi kasvonsa miltei kiinni Garethiin. ”Olen tunnustanut sinut ja ottanut lailliseksi osaksi perhettä.” Sitten hän lisäsi hiljaa ja raivoissaan: ”Olet minulle velkaa.”

”Ei käy”, Gareth sanoi ja löysi ääneensä vihdoin voimaa, jota tarvitsisi selvittääkseen loppuelämästään uuden totuuden valossa. ”Ei. En suostu vaatimukseenne.”

”Vien sinulta elantosi”, paroni varoitti. ”Et tule saamaan minulta enää pennin hyrrää. Voit heittää hyvästit yliopisto-haaveillesi ja –”

”Ei käy”, Gareth sanoi uudestaan äänellä, joka kuulosti nyt erilaiselta. Hänestä tuntuikin erilaiselta. Kaikki oli lopussa. Lapsuuden ja viattomuuden aika oli päättynyt, ja nyt alkoi...

Luoja yksin tiesi, mikä nyt alkoi.

”Pesen käteni sinusta”, sähisi Garethin isä – ei, vaan mies, joka ei ollut hänen isänsä. ”Lopullisesti.”

”Olkoon niin”, Gareth sanoi.

Ja sitten hän käveli ulos.

1. luku

Kymmenen vuotta myöhemmin tapaamme tarinan sankarittaren, jota ei voida pitää kainona tai pidättyväisenä kukkasena. Kohtaus alkaa Smythe-Smithien vuotuisessa musiikki-iltamassa noin kymmenen minuuttia ennen kuin herra Mozart alkaa kääntyillä haudassaan.

”Miksi me kidutamme itseämme näin?” Hyacinth Bridgerton pohti ääneen.

”Koska olemme kilttejä, hyväsydämissä ihmisiä”, hänen kälynsä vastasi ja valitsi heille istumapaikat – taivas varjeltiin – eturivistä.

”Voisi luulla, että olisimme oppineet läksymme jo viime vuonna”, Hyacinth intti tiirailien Penelopen viereistä paikkaa yhtä innokkaana kuin olisi tutkaillut vaikkapa merisiiliä. ”Tai sitten sitä edellisestä vuonna. Tai jopa –”

”Hyacinth”, Penelope sanoi.

Hyacinth katsoi kälyään toinen kulmakarva kysyvästi koholla.

”Istu alas.”

Hyacinth huokaisi, mutta istuutui.

Oli onni, että Smythe-Smithien musiikki-iltama järjestettiin vain kerran vuodessa, koska Hyacinth oli varma, että hänen korviltaan kestäisi kaksitoista kokonaista kuukautta toipua koettelemuksesta.

Hän huokaisi uudestaan, tällä kertaa äänekkäämmin. ”En ole täysin varma, olenko kiltti sen puoleen kuin hyväsydäminenkään.”

”Minäkin epäilen sitä”, sanoi Penelope, ”mutta olen päättänyt uskoa sinuun siitä huolimatta.”

”Oletpas sinä rehti”, Hyacinth sanoi.

”Enkö olekin?”

Hyacinth vilkaisi Penelopeen alta kulmain. ”Sinulla ei tosin ollut valinnanvaraa tämän illan seuralaisen suhteen.”

Penelope kääntyi katsomaan häntä ja siristi silmiään epäluuloisena. ”Miten niin?”

”Colin kieltäytyi tulemasta mukaan, eikä totta?” Hyacinth sanoi ovelasti virnistäen. Colin oli Hyacinthin veli, jonka kanssa Penelope oli mennyt naimisiin edellisvuonna.

Penelope puseri suunsa tiukaksi viivaksi.

”On ihanaa olla oikeassa”, Hyacinth sanoi voitonriemuisesti. ”Ja hyvä niin, koska useimmiten olenkin.”

Penelope loi häneen paljonpuhuvan katseen. ”Tiedät varmaankin, että olet sietämätön.”

”Tiedän toki.” Hyacinth nojautui lähemmäs ilkkurisesti hymyillen. ”Mutta pidät minusta silti, myönnä pois.”

”En myönnä mitään ennen kuin iltama on päättynyt.”

”Sittenkö, kun olemme molemmat kuuroutuneet?”

”Sitten kun selviää, oletko osannut käyttäytyä kunnolla.”

Hyacinth nauroi. ”Kun menit naimisiin Colinin kanssa, sinusta tuli osa perhettämme. Sinun on pakko pitää minusta. Se kuuluu sopimukseen.”

”Hassu juttu, en muista että tuota olisi mainittu vihkivaloissa.”

”Hassu juttu”, Hyacinth vastasi, ”minä puolestani muistan sen kristallinkirkkaasti.”

Penelope nauroi. ”En tiedä miten onnistut olemaan yhtä aikaa sekä raivostuttava että hurmaava.”

”Se on erityistaitoni”, Hyacinth totesi vaatimattomasti.

”No, saat joka tapauksessa lisäpisteitä, kun tulit mukaani tänään”, Penelope sanoi ja taputti Hyacinthia kädelle.

”En ihmettele”, Hyacinth vastasi. ”Vaikka käyttäydynkin toisinaan sietämättömästi, todellisuudessa olen lempeyden perikuva.” Ja tässä se taas nähtiin, hän ajatteli samalla kun seurasi soittajien valmistautumista saliin pystytetyllä pienellä näyttämöllä. Uusi vuosi, uusi Smythe-Smithien musiikki-iltama. Uusi tilaisuus saada kuulla, kuinka monin tavoin kauniin sävelmän saattoikaan teurastaa. Joka vuosi Hyacinth vannoi jättävänsä iltaman väliin, mutta joka vuosi hän kuitenkin löysi itsensä yleisöstä hymyilemässä rohkaisevasti neljälle esiintyjälle.

”Viime vuonna sain sentään istua takarivissä”, hän sanoi.

”Totisesti”, Penelope vastasi ja vilkaisi häneen epäluuloisesti. ”Miten ihmeessä se onnistui? Felicity, Eloise ja minä nökötimme edessä joka iikka.”

Hyacinth kohautti olkiaan. ”Avain oli taitavasti ajoitettu pihahaudus naisten lepohuoneeseen. Itse asiassa –”

”Uskallakin yrittää samaa tänä iltana”, Penelope varoitti. ”Jos jätät minut tänne yöpöyksin...”

”Älä huoli”, Hyacinth sanoi huokaisten. ”Lupaan jäädä koko esityksen ajaksi.” Sitten hän osoitti Penelopea tavalla, jonka hänen äitinsä olisi eittämättä tuominnut kerrassaan sivistymättömäksi, ja lisäsi: ”Mutta haluan, että pidät mielessä, kuinka omistautunut ystävä olen.”

”Miksi uumoilen, että kirjaat tällaisia asioita muistiin tulevaisuuden varalle, ja sitten kun vähiten osaan odottaa, loikkaat eteeni ja vaadit minulta palvelusta?”

Hyacinth katsoi Penelopea ihmeissään. ”Mitä varten minun pitäisi loikata?”

Penelope tuijotti kälyään tovin kuin mielipuolta. ”Kappas vain”, hän sanoi sitten, ”tuolta tulee lady Danbury.”

”Rouva Bridgerton”, lady Danbury tervehti, tai pikemminkin tokaisi. ”Neiti Bridgerton.”

Bridgertonin perheen omapäisin
tytär ja hänen apuaan tarvitseva
hurmaava mies. Kätkeyty aarre.
Ja arvoituksista suurin – rakkaus.

Hyacinth Bridgerton on sisupussi, joka säikäyttää tiehensä kosijan toisensa jälkeen – kunnes kohtaa vertaisensa Gareth St. Clairissa. Garethilla tosin on omat ongelmansa: isä hyljeksii häntä ja rahavaikkeudetkin vaivaavat. Ratkaisu pulmiin voisi löytyä vanhasta päiväkirjasta, ja yhdessä Gareth ja Hyacinth päättävät selvittää kiehtovan arvoituksen. Yllättävän toimivaksi osoittautuva yhteistyö paljastaa pian menneisyyden salaisuudet ja määrittää äkkiarvaamatta heidän tulevaisuutensa suunnan.

Kätkeyty perintö on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen Bridgerton-sarjan seitsemäs osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin historian katsotuimpia.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4112-8